



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9183/2021
13.07.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ свих из ..., које заступа Владимир Војновић адвокат из ..., против туженог ЈКП „Комуналац“ Врбас, кога заступа Нестор Аврамов адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1908/21 од 02.09.2021. године, у седници одржаној дана 13.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1908/21 од 02.09.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1908/21 од 02.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П 1136/2019 од 15.04.2021. године обавезан је тужени да исплати сваком од тужилаца износе од по 600.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти блиског лица са законском затезном каматом од 15.04.2021. године до исплате (ставови први, други и трећи изреке) и тужиоцима као солидарним повериоцима исплати на име накнаде материјалне штете износе од: 46.500,00 динара за трошкове хране и пића на дан сахране (став четврти изреке), по 25.500,00 динара за трошкове подушја, односно четрдесетодневног помена (став пети изреке), годишњег помена износ (став шести изреке) и 20.100,00 динара за трошкове одеће жалости за породицу (став седми изреке), све са законском затезном каматом од 15.04.2021. године до исплате. Тужбени захтеви тужилаца су одбијени преко досуђених а до тражених износа накнаде са законском затезном каматом од 15.04.2021. године до исплате и то до тражених износа од: по 1.500.000,00 на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти блиског лица (ставови осми, девети и 10. изреке) и 93.000,00 динара на име накнаде материјалне штете за трошкове сахране, као и за исплату законске затезне камате од 26.04.2017. године до пресуђења на досуђени износ од 46.500,00 динара (став 11. изреке). Обијени су и захтеви за накнаду материјалне штете са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, преко досуђених а до тражених износа од по 51.000,00 динара за трошкове подушја, односно: четрдесетодневног помена као и

захтев за исплату законске затезне камате на за тај вид штете досуђени износ од 25.500,00 динара од 05.06.2017. године до пресуђења (став 12. изреке); годишњег помена, као и захтев за исплату законске затезне камате на за тај вид штете досуђени износ од 25.500,00 динара од 27.04.2018. године до пресуђења (став 13. изреке); и до траженог износа од 40.200,00 динара за трошкове одеће жалости за породицу, као и захтев за исплату законске затезне камате на на за тај вид штете досуђени износ од 20.100,00 динара од 26.04.2017. године до пресуђења (став 14. изреке). Тужени је обавезан да тужиоцима солидарно накнади трошкове поступка у износу од 211.126,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате (став 15. изреке), а тужиоци су ослобођени обавезе плаћања судских такси (став 16. изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1908/21 од 02.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужилаца и туженог и потврђена наведена првостепена пресуда у ожалбеном делу (од првог до петнаестог става изреке). Ставом другим изреке одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбе чл. 403. и 404. Закона о парничном поступку – ЗПП.

Правноснажном пресудом донетом у овом случају одлучено је о захтевима тужилаца за накнаду материјалне и нематеријалне штете настале смрћу ГГ, сина тужилаца АА и ББ и брата тужиоца ВВ, који је био запослен код туженог и страдао 27.04.2017. године приликом извршавања радног задатка. Нижестепени судови су, пошавши од одредаба Закона о безбедности и здрављу на раду, утврдили низ пропуста туженог, између осталог да није оспособио сада покојног радника да избегне висок ризик када се нађе у опасној зони кретања уназад камиона-кипера од којег је и настала смртна повреда, није вршио проверу оспособљености радника, није предвидео конкретне мере и процедуре за безбедан и здрав рад на настали ризик, нити вршио контролу примене прописаних и предвиђених мера и закључили да је тужени одговоран за штетни догађај. Међутим, нижестепени судови су утврдили и да је сада пок. ГГ допринео настанку штетног догађаја са 50%, јер није имао сметњи да закључи да намеравану радњу претрчавања иза задње стране камиона који се кретао уназад не може извршити на безбедан начин. Имајући у виду разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова у примени материјалног права из одредаба чл. 192. и 205. Закона о облигационим односима које се односе на подељену одговорност за штету, као и то да се накнада штете индивидуализује и подлеже правилима о сразмерном умањењу код постојања подељене одговорности за штету насталу у околностима конкретног случаја, те да су побијаном пресудом судови одлучили одговарајућом применом материјалног права према утврђеном чињеничном стању које се у поступку по ревизији не може оспоравати, то у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења из члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези с чланом 413. ЗПП, па је утврдио да је ревизија тужилаца недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба ради накнаде штете поднета је 27.09.2019. године. Тужиоци се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП, због чега се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије одређује према вредности главног захтева сваког од тужилаца засебно.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора - побијаног дела ни за једног од тужилаца очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић